

Uw verslaggever houdt zich in deze rubriek meestal verre van de ontwikkelingen binnen de parochie, laat staan buiten de parochie. Maar soms is er een koffiegast waardoor je niet om deze ontwikkelingen heen kunt. Je kunt natuurlijk ook met opzet zo'n gast vragen om eens te komen praten.

Pastor **Theo Lamers** vertelt vandaag op de koffie het een en ander over zichzelf en over de invulling van de taken die hem te wachten staan in afwachting van en vooral ná de fusie van de beide Cuijkse parochies. En over de verwachtingen die hij daarover heeft.

Theo is als Cuijkenaar op, 8 maart 1971 geboren in het Maasziekenhuis in Boxmeer. Hij was een maand te vroeg en dat is zo gebleven. Zijn moeder was de tweede vrouw van weduwnaar Grad Lamers, destijds een van de meest bekende personen in de agrarische wereld in Cuijk en binnen een grote kring in het Land van Cuijk en Noord Limburg. Grad stierf toen Theo zes jaar oud was.

Waarom was vader Grad zo bekend ? In 1947 kreeg landbouwingenieur Rien Huige vanuit het Ministerie van Landbouw de opdracht om in Cuijk een Middelbare Landbouwschool op te richten onder de vlag van de NCB, de Noordbrabantse Christelijk Boerenbond. Het onderwijs moest de aansluiting vormen op het Lager Landbouwonderwijs, dat in deze streek goed functioneerde, o.a. in Velp en St. Anthonis.

De jonge directeur trok onmiddellijk enkele andere landbouwingenieurs en onderwijzers met een landbouwakte aan om het onderwijs te starten. Als locatie werd gekozen voor het oude

gemeentehuisje aan de Maas, dat later helaas het veld moest ruimen voor de ontwikkeling van de 'binnenstad' van Cuijk en de Maasboulevard.

De belangrijkste man die aangetrokken werd was Grad Lamers, zoon van een kleine boer aan de Cuijkseweg in Haps.

Grad werd conciërge, amanuensis en vooral manusje van alles. Met name in deze laatste kwalificatie was hij een topper. Van meet af aan was hij de

vertrouwensman van iedereen, directie, leraren, maar vooral ook de leerlingen.

Die leerlingen waren bij de oprichting van de school niet alleen maar een aantal jonge boerenzonen, maar vaak ook jonge boeren die al een bedrijf runden en al een gezin hadden. Deze mensen wisten hoe belangrijk het was om achterstallig onderhoud in hun agrarische kennis bij te spijkeren. Dat kon ook omdat er alleen in de wintermaanden, als het op de boerenbedrijven niet zo druk was, les gegeven werd. Een van de leerlingen vroeg of hij wel vrijdagmiddags vrij kon krijgen. Hij bleek wethouder van St Anthonis te zijn.

Al gauw werd het oude gemeentehuisje te klein. Er was maar één klaslokaal en één kamer voor de leraren en de conciërge. De leerlingen aten samen met de leraren tussen de middag hun meegebrachte broodtrommel leeg in Hotel-Café Bellevue, waar de charmante Fientje Sadelhof, de dochter van de eigenaar, hen de koffie inschonk. In hetzelfde hotel waren ook de merendeels zeer jonge leraren gehuisvest.

Na een korte periode in de Sint Jozefvereniging ('De Klep'), waar nu de schouwburg is, verrees er in 1950 een nieuwe school aan de Jan van Cuijkstraat. Nu prijkt daar de Hof van Cuijk.

De school stond inmiddels zo goed aangeschreven dat de leerlingen van heinde en verre toestroomden. Daardoor moest er opnieuw verhuisd worden en er werd een prachtige nieuwe school betrokken, iets verderop in dezelfde straat. Op een bepaald moment stonden er meer dan 300 leerlingen ingeschreven.

Je kunt het bijna niet geloven, maar heden ten dage is het hele landbouwonderwijs voor de huidige agrarische ondernemers op een bijna academisch niveau gebracht in enkele centrale hogescholen in het land. Grad Lamers heeft de neergang van het landbouwonderwijs in Cuijk niet meer meegemaakt. Hij is in 1977 in het harnas overleden. Maar deze wijze, evenwichtige man bleef voor veel oudere boeren in het zuiden van ons land nog een soort "monument".

Waarom dit verhaal ? Op de eerste plaats om te beschrijven uit wat voor nest Theo Lamers stamt. Verder is het wederom een klein stukje Cuijkse geschiedenis.

Jonge Theo groeide voorspoedig en beschermd op. Hij ging naar de kleuterschool Marlou, waar zuster Benilda de scepter zwaaide, en daarna

naar de Aloysius, de katholieke lagere school aan de Kaneelstraat achter de schouwburg.

Hij werd misdienaar in de Martinuskerk en toen is eigenlijk al de keuze gemaakt voor de rest van zijn leven.

Hij wilde iets binnen de Kerk gaan doen en betekenen.

Eén moment is daarbij nog meer beslissend geweest en vermoedelijk, naar Theo zelf zegt, van Hogerhand aangestuurd.

Zijn vader was eind 1977 ernstig ziek en Theo zou de Eerste Communie doen in het voorjaar van 1978. Omdat hij dat waarschijnlijk niet meer mee zou kunnen maken, werd op een idee van pastoor Toebes het toedienen van het Sacrament der Zieken aan Grad Lamers in november 1977 gelijktijdig gevierd met het uitreiken van de Eerste Communie aan zijn zoon. De beelden daarvan zijn bij Theo nimmer van het netvlies verdwenen en het Signaal van Boven heeft hem nooit meer losgelaten.

Na de lagere school ging Theo naar het Merletcollege waar hij in 1989 met succes het VWO examen atlegde.

Hij had allang besloten dat hij iets met de Kerk wilde gaan doen. Hij is ook steeds zeer betrokken gebleven, ook tijdens zijn middelbare school tijd. Hij was toen al lid van de werkgroep liturgie van de Martinus parochie.

Tijdens zijn hogere studies zwakten de contacten iets af door tijdgebrek. Eerst zou hij pastoor willen worden, maar hij ontdekte dat er inmiddels ook een hogere studie in de theologie voor leken was ontwikkeld in het begin van de zestiger jaren.

Onder andere in Heerlen hadden belanghebbende katholieke congregaties en ordes samen met de overheid een Instituut voor Theologie opgericht, later de Hogeschool en weer wat later, eind jaren zestig, de Universiteit voor Theologie en Pastorale wetenschappen (U.T.P.). Alle partijen droegen bij aan de financiering. In principe was het een open opleiding, maar toch duidelijk met een katholieke signatuur.

Veel aandacht was er voor de richtingen theologie, filosofie, psychologie, pedagogie, antropologie, sociologie en andere menswetenschappen.

Pastoraal theologie en liturgie maakten het pakket compleet. Het was een opleiding van 8½jaar, en zolang liepen de beurzen ook door. Theo deed er 10 jaar over omdat hij de klassieke talen (Grieks en Latijn) vooraf diende te beheersen. Die had hij op het VWO niet gestudeerd.

Hij woonde niet intern, zoals vele religieuze medestudenten, maar in een open studentenhuis. Het was ook niet zijn intentie om priester te worden. Hij zegt daarover: “Ik zou wel zien waar het schip strandt”

Tijdens de opleiding werd er veel praktijkwerk verricht via stages op allerlei plaatsen: ziekenhuizen, gevangenissen, opvanghuizen, parochies, enzovoort.

De opleidingen aan de universiteiten in Nederland verschilden erg van karakter. Nijmegen had een meer wetenschappelijke signatuur, Utrecht had de kerkelijke richting voorop staan, Tilburg heette meer sociaal gericht te zijn.

Heerlen heeft lang de naam “Rooie Hogeschool” gehad, met een sterk accent op de combinatie parochie en sociale ontwikkelingen.

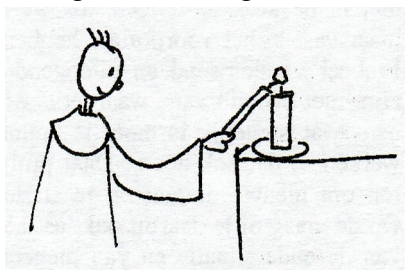
De universiteit Heerlen lag ook altijd in de clinch met bisschop Gijsen van Roermond die z'n eigen opleiding in Rolduc een veel conservatiever karakter gaf.

Theo heeft zijn grote stages in de parochie gelopen. Onder andere vier weken in Den Bosch bij het Diocesaan Pastoraal Centrum en daarna een vol collegejaar plus drie maanden in de parochie in het dorp Zeeland. Daar was toen pastoor Gerard Küppers werkzaam en van meet af aan hebben die twee goed kunnen samenwerken. Tot op de dag van vandaag.

Ook tijdens die lange stage bleef er nauw contact met Heerlen. De stagiaires moesten om de twee weken rapporteren en terugkoppelen naar hun professoren en kregen regelmatig een beoordeling.

Omdat hij niet gewijd is mag Theo volgens de Kerk geen Sacramenten toedienen. Alleen in noodgevallen mag hij (en móet hij zelfs) dopen, maar dat geldt voor iedere katholieke leek.

Nog vóór zijn afstuderen in het jaar 2000 is de jonge doctorandus in de theologie in Cuijk op de pastorie komen wonen. Er waren daar inmiddels kapelaan-kamers genoeg vrij.

Hij werd door de bisschop van Den Bosch benoemd tot pastoralewerker en kreeg daarbij, zoals gebruikelijk en kennelijk vereist, een “zending”. De jonge pastor voelt zich duidelijk verbonden met de ‘Ecclesia’, de wereldkerk.

Het besef dat we in de kerk niet kunnen zonder het gebed en het woord zit heel diep. Er is altijd verband tussen kerk, gebed en Eucharistie. “Kom bij elkaar, bid en bemin !”.

Dan komt de ontkerkelijking ter sprake. Vooral ook het afwezig blijven van de jongeren.

Theo weet dat de weg lang zal zijn om ze terug te krijgen en dat het herstel lang zal duren. Hij zegt: We hoeven ze niet in de kerk te krijgen, als we ze maar vast in het voorportaal hebben ! Probeer vernieuwend en uitdagend te zijn, met behoud van waarden. Binnen wat mogelijk is moet je kunnen werken en dat ook doen. Dáár proberen om nieuwe dingen op te starten.

Op de vraag of je daarbij ook last hebt van de oude situatie en van diegenen die daaraan vast gekluisterd blijven erkent hij wel dat veranderen niet voor iedereen zo gemakkelijk is. Daar is hij ook wel van doordrongen. En je moet natuurlijk ook ruimte houden en scheppen voor de andere doelgroepen. En dus moet het perspectief zo breed mogelijk gehouden worden voor iedereen, ook al zijn de groepjes nog zo klein.

Theo heeft de overtuiging dat het komt. We moeten niet ‘kwantitatief’ maar ‘kwalitatief’ kijken.

De groep jongeren waarop hij mikt komt vaak nog uit de oudere groepen voort. “We wisten het wel, maar we waren het even kwijt” klinkt het dan. Het verschijnsel is overigens typisch historisch in de kerk. Van heel groot naar heel klein. In de periode dat je klein bent ga je vaak wat dieper: ‘hoe zit dat nog weer eens ?’

De meeste mensen die nu nog in de kerk komen zijn over twintig jaar dood. Ligt er dan een nieuwe bodem ? Natuurlijk, zegt Theo, want de Boodschap past bij ons. Daar kunnen we uiteindelijk niet omheen.

Als hem gevraagd wordt naar zijn mening over oecumene merkt hij tactisch op: Je moet delen wat je samen hebt en laat apart wat apart is. Maar samenwerking tussen jongeren kan goed werken. Echter, als je het in de kerk doet, dan wel expliciet vanuit het Christendom.

Omdat Theo slechts voor vijftig procent als pastoralewerker aangetrokken was in de Martinus parochie werd hij in overleg voor de andere helft gedetacheerd naar de regio Mill. Daar kwam men tot een pastorale eenheid

en enige tijd geleden werd door het bestuur van de Jozefparochie gevraagd of hij niet helemaal naar Cuijk wilde komen. Dan kon hij eerst het fusieproces pastoraal begeleiden en daarna honderd procent in de gefuseerde parochie aan het werk.

Inmiddels zijn de wegen een klein beetje uitgestippeld. Per 1 september treedt hij aan in Cuijk Noord. Na een kennismakingsproces, nog onder leiding van pastoor Kees Michielse, zal hij na diens vertrek een deel van de pastorale taken overnemen..

Theo ziet nieuwe kansen en nieuwe mogelijkheden. Er liggen voor hem en voor ons duidelijk uitdagingen.

Hij is gelukkig goed gezond en kan een grote werkdruk meestal wel aan. Daarbij wil hij in eerste instantie iets nieuws opstarten, iets wat er in beide parochies nog niet is. Dat zou het proces van gewenning vergemakkelijken. Daarvan heeft hij nog niet zo gauw voorbeelden bij de hand maar hij denkt onder anderen in de richting van de catechese.

Theo Lamers, hij lijkt de reddende engel te worden bij het moeilijke gebeuren van een fusie. Zelf heeft hij er tenminste veel zin in. En hij is vastbesloten om daarbij ieder in zijn waarde te laten. Dat is een geruststellende gedachte.

We hadden een goed gesprek, alhoewel dat helemaal niet zo gemakkelijk was. Het ging per slot van rekening ook niet over koetjes en kalfes. Maar het resultaat mag er zijn. Laten we hopen dat u het daarmee eens bent.

Theo, bedankt en we wensen je veel succes in de toekomst. Tot heil van jezelf en van de mensen die aan je worden toevertrouwd.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.